

Като чухъ това на около съдящитѣ, натрупахъ ся около дѣда Ивана, който, като ги видѣ че дадохъ вниманіе да го слушать, започнѣ така:

Любезни пріатели, и добры съсѣды; даноцытѣ сѣ настинѣ много тежки; но тѣ бы пакъ были за прѣтеглеваніе, ако да бѣхъ само тѣзи които ни правителството налага; но има и другы, и за нѣкои отъ насъ твърдѣ тежки. На мързелтъ, на примѣръ, плащамы двойно; на гордостъ-тѣ трайно; на безумството, четворно; и лошавото е това, че отъ тѣзи даноцы неможе нито самото правителство да ны облеghi ни най-малко. Но пакъ има надежда за спасеніе, ако искамы да чуемъ и да ся ползувамы отъ съвѣтъ; защото споредъ сиромыхъ Богдана: Богъ казува на човѣка: помогни си, ако искашь да ти помогнѣ.

I

Колко быхмы ся жаловали, о пріатели, и оплаквали, ако да бѣше ни при-
нуждавало правителството да посвѣщава-